

Убивство поміж друзями

КУПИТИ

Два роки тому брехня зруйнувала їхню дружбу. Тепер правда може вбити їх усіх.

Життя найкращих друзів Ґрейс, Генрі й Еллі розділилося на «до» та «після», коли їхню вчительку жорстоко вбили.

Завдяки свідченням Ґрейс за це ув'язнили Джейка, брата Генрі. Однак за два роки справу вирішили переглянути. Тож Джейк тимчасово на свободі. Місто обурене.

Незабаром повторне слухання. І колишнім друзям доведеться знову об'єднатися, щоб з'ясувати правду...

Детективи-аматори, чиї стосунки — наче хаотичний груповий чат, сповнений натяків і проблем із довірою.

Неймовірні повороти сюжету й стрімкий темп затягують в запійне читання.

Абсолютно божевільна кульмінація!

Еллі

6 жовтня

— Як тобі те, що вбивцю сьогодні випускають із в'язниці?

Я майже минаю стоянку, коли запитання вистрілює в спину крізь шкільну огорожу. Обертаюся до молодої репортерки зі свіжим симпатичним обличчям, яка схвильовано дивиться на мене з-за сітчастого паркану.

Здається, вона не знає, хто я.

Стискаю ключі в кулаці так сильно, що гострі краї вриваються в ніжну плоть долоні. Зустрічаюся з репортеркою поглядом і намагаюся зрозуміти, що робити. Що їй сказати? Як далеко я готова зайти? Серце гупає.

Її усмішка поступово згасає, і дівчина продовжує, ніби я не усвідомлюю, про що йдеться:

— Джейк Генсон. Його сьогодні випускають. Після того як він відсидів лише... — вона намагається згадати: — ...тринадцять місяців із мінімум двадцяти п'яти років ув'язнення. Він повертається в Браунер. Що ти відчуваєш?

Серце ледь не вистрибує з грудей. Повільно підходжу до репортерки. Гнів пульсує в мені так сильно, що дивуюся, як вона цього не відчуває і не тікає.

— Більшість містян страшенно незадоволені.

Ця жінка не збирається зупинятися. Вона явно має моє мовчання за необізнаність.

— Рішення скасувати вирок викликало величезні суперечки... як ти, мабуть, знаєш, — додає вона поспіхом, мовби раптом спадає на думку, що, можливо, я не така вже й тупа. — Ураховуючи, що його ухвалили через процесуальні порушення, а не через докази невинуватості Джейка... Як ти до цього ставишся? Ти вчишся в Браунерській школі. Ти знала Міріам Аппельбаум? А Джейка? Ти знала Джейка? Ти бачила, як вони сварилися того дня?

Я зупиняюся біля огорожі. Репортерка тягнеться до мене, сповнена очікувань. Вважає, що я от-от зроблю її день кращим — дам чудову цитату для ефіру. Розповім, як боюся повернення Джейка. Про те, яким жорстоким

він був.

— Слухай мене! — роздратовано сичу на неї. — Джейк Генсон невинний! Зрозуміло? Він нікого не вбивав. Можеш мене процитувати.

І йду геть.

Шкільні коридори гудуть від напруги. Від поганої енергії. Такої, що передую бунтам. Такої, що буває перед тим, як люди спалюють усе навкруги. Усі на межі.

Хтось вривається в мене і бурмоче вибачення, та, упізнавши, гнівно шипить:

— Підстилка вбивці!

Я чула й гірше. І хоча це анітрохи не правда, доводиться докласти неабияких зусиль, щоб не відповісти. Але я не можу. Я не можу дати їм цю насолоду — не тому, що не хочу, а тому, що Генрі змусив мене пообіцяти. Він надто добре знає мене і сказав, що сьогодні, як ніколи, я маю просто ігнорувати все. Боляче, але я роблю, як він просив. Дозволяю засранцеві, який мене образив, пройти повз, опускаю голову та йду на урок іспанської, не вплутуючись у конфлікти.

Увесь урок просиджую в телефоні. Сеньйора де Ойос навіть не помічає — чи їй просто байдуже, бо й так ніхто не слухає. Тож я спокійно читаю в інтернеті жахливі дописи про мого найкращого друга та його родину.

Усі волають про те, як жахливо, що Джейка випускають, що він убивця, що це ганьба для судової системи. На сайтах жовтої преси повно статей з відвертою брехнею та войовничою риторикою про Джейка, Генрі й усю родину Генсонів. Саме на таку брудну журналістику мій батько завжди лаявся і казав: це все задля кліків.

Я намагаюся стежити за цим. Скаржитися на найагресивніші коментарі. Слідкувати, щоб ніхто не виклав адресу Генсонів у відкритий доступ, як це сталося після арешту Джейка майже два роки тому.

Запевняю себе: те, що я роблю, має значення. Але, напевно, я помиляюся. Коментарі ніколи не видаляють. І всі вже й так знають, де живуть Генсони.

— Еллі... — чийсь голос перериває моє механічне прокручування негативних новин.

Переді мною стоїть Тейлор Рудлофф, помічниця редакторки шкільної газети Воар.

— Що?

Хіба вона не бачить, що я зайнята?

— Е-е, — тягне Тейлор, схрестивши руки на грудях і випнувши стегно — випромінює суцільний осуд. — Урок закінчився.

Я озираюся. І справді: усі вже пішли, крім Тейлор і сеньйори де Ойос, яка порпається в телефоні за своїм столом, закинувши на нього ноги.

— Ох, — відчуваю, як обличчя наливається жаром.

Хапаю пошарпаний підручник і запихаю в сумку.

— Ти в нормі? — питає Тейлор радше з почуття обов'язку, ніж тому, що їй не байдуже. Ми з нею не те щоб найкращі подруги.

Я стискаю губи:

— В нормі.

— Точно? Ти просто сиділа тут після дзвінка, наче навіть не почула...

— Я сказала, усе нормально, — повторюю з притиском, і Рудлофф заковчує очі.

Що вона взагалі собі думає? Що я візьму й раптом відкриюся їй? Розповім, як хвилююся за Генрі, що вже шість разів йому написала і досі не отримала відповіді? Я ж не ідіотка. Якщо розкажу, Тейлор використає це — напише статтю в шкільну газету, щоб підсидіти мене й відібрати посаду головної редакторки.

— Ну-ну, Еллі. Як скажеш, — кидає вона, поправляючи лямку рюкзака.
— Бувай.

КУПИТИ